

A hivatlan látogatók csak gyönyörködtek

Marseille mellett a – csak a tenger felől megközelíthető – Cosquer-barlangokban található a világ eddig ismert legrégebbi képzőművészeti galériája. Falait 27 000 évvel ezelőtt ké-

páratlanok a világon. A nehezen megközelíthető barlangrendszer 1991-ben fedezte fel egy hivatásos bűvár, Henri Cosquer, aki a közelben bűvartanfolyamokat vezetett. Egyik vízalatti barangolása során talált rá a 150 méter hosszú, tenger alatti alagútra, amely 35 méteres mélységben a

tenger szintje alatt végül is egy szárazföldi, ám a szárazföldről megközelíthetetlen barlangrendszerbe torkollott. A barlangot mind ez ideig valószínűleg éppen e páratlan elszigeteltség miatt nem fedezték fel. Az illetékes helyi tengerészeti archeológiai intézet munkatársai a bejelentést követően azonnal lezárták egy erős vasráccsal a barlang

zódnek, s meg nem találják annak a módját, hogyan tehetnék a barlangrendszert a nagyközönség számára is biztonságosan látogathatóvá.

Tavaly nyáron aztán megdöbbenéssel tapasztalták, hogy a vasrácsot meg rongálták, s minden bizonnyal behatoltak a barlangba. Az az expedíció, amely azt vizsgálta meg, hogy hányan lehettek a behatolók, s okoztak e károkat, a közelmúltban hozta nyilvánosságra vizsgálódásainak az eredményét.

Eszerint a hivatlan látogatók számtalan lábnyomot hagytak a barlangban, amelyekből a pontos számuk ugyan nem állpítható meg, de az expedíció vezetője szerint bizonyos, hogy ötnél többen voltak. Szerencsére semmiféle vandalizmusnak vagy szándékos rongálásnak nem bukkantak a nyomára. Lehet, hogy véletlenül tévedtek oda és kíváncsiságból törtek be, de az is lehet, hogy keresték a bejáratot, mert gyönyörködni akartak a több ezer éves műalkotásokban. „Akárhogy is történt, az a fő, hogy semmi kárt nem okoztak.” – mondta az expedíció vezetője. (*New Scientist*)

szült barlangrajzok és festmények borítják, amelyek mind korukat, mind érintetlenségüket tekintve egyelőre

bejáratát, hogy illetéktelenek ne hatolhassanak be mindaddig, amíg a tudományos vizsgálatok be nem feje-

Az Űtkereső a Marson

Szeptemberben a Sugárhajtóművek Laboratóriuma (JPL) szakemberei kijelölték a NASA Mars Pathfinder (Űtkereső) nevű űrszondájának leszállóhelyét a vörös bolygón. Eszerint a szonda 1997 júliusában az északi szélesség 19,5. fokán és a nyugati hosszúság 33. fokán, egy ősi, üledékkal borított síkságon fog leszállni, mintegy 850 kilométerrel délkeletre a Viking-1 Chrysis Planitia-beli leszállóhelyétől. A kijelölt hely a délkelet felé egészen az egyenlítőig nyúló Ares Vallis nevű, óriás kanyon kezdeténél helyezkedik el.

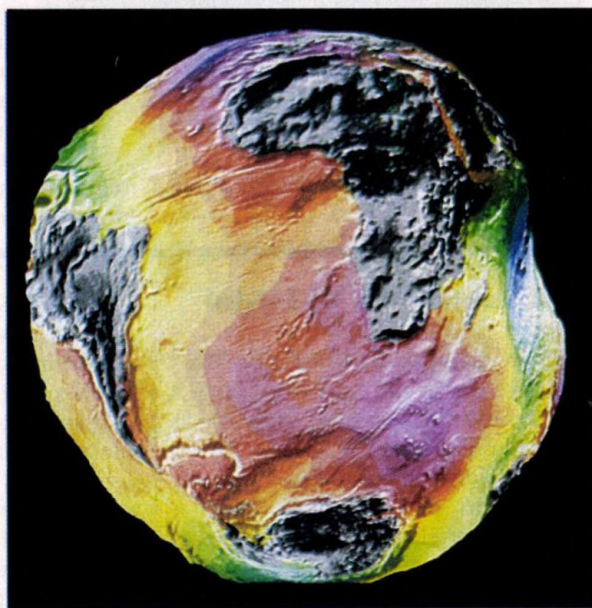
A Mars Pathfindert 1996 novemberében Delta hordozórakétával fogják indítani. A szonda megvizsgálja a légkör összetételét, majd leszállóegysége ejtőernyővel leereszkedik. Ezt követően kigördül a belsőjéből egy 63 centiméter hosszú miniatűr marsjáró. A multispektrális kamerával és röntgenspektrométerrel felszerelt parányi jármű fő feladata a felszín alkotó kőzetek összetételének meghatározása lesz. (*Sky and Telescope*)

Rádióhullámokkal a Föld körül

Bár ma már igen kevés ember akadhat, aki Földünket laposnak véli, alakja az itt látható képen mégis meglehetősen eltér attól, amilyennek sokunk elképze-
li. Különösen akkor, ha magyarázatként hozzátesszük, hogy a hamis színes képen a különféle színek az óceánok és tengerek felszínének domborzati viszonyait tükrözik: a kék a mélyebben fekvő, a rózsaszín pedig a kiemelkedő szintű területeket jelöli. A „tengerszint” nullpontja valahol a sárga területen található.

A Földnek ez a képe, amely az Európai Űrkutatási Ügynökség (ESA) ERS-1 nevű távérzékelő műholdján elhelyezett radaros magasságmérő műszer adatai alapján készült, több

mint négy hónapnyi számítógépes feldolgozás eredménye. A legmé-

lyebb terület Indiától délre, a tengerszinttől számítva -105 méterre, míg a legmagasabb Ausztráliától északra, +85 méteres magasságban található. A szintkülönbség köztük tehát csaknem 200 méter. (*New Scientist*)